

God's Favourite

By Elder Karl D. Hirst
Of the Seventy

Dieva mīļākie

Elders Karls D. Hērsts
no Septiņdesmitajiem

October 2024 general conference

Being filled with God's love shields us in life's storms but also makes the happy moments happier.

Before I begin, I should tell you that two of my children have passed out whilst speaking at pulpits, and I have never felt more connected to them than in this moment. I've got more on my mind than just the trapdoor.

Our family has six children, who sometimes tease one another that they are the favourite child. Each has different reasons for being preferred. Our love for each of our children is pure and fulfilling and complete. We could not love any one of them any more than another—with each child's birth came the most beautiful expansion of our love. I most relate to my Heavenly Father's love for me through the love that I feel for my children.

As they each rehearse their claims to be the most loved child, you might have thought that our family had never had an untidy bedroom. The sense of blemishes in the relationship between parent and child is diminished with a focus on love.

At some point, perhaps because I can see that we are heading toward an inevitable family riot, I'll say something like, "OK, you have worn me down, but I am not going to announce it; you know which one of you is my favourite." My goal is that each one of the six feels victorious and all-out war is avoided—at least until next time!

In his Gospel, John describes himself as "the disciple whom Jesus loved," as if that arrangement were somehow unique. I like to think that this was because John felt so completely loved by

Ja esam piepildīti ar Dieva mīlestību, tas mūs pasargā no dzīves vētrām un arī laimīgos brīžus padara laimīgākus.

Pirms sāku, man jāpasaka, ka divi no maziem bērniem, runājot pie kanceles, ir nogībuši, un es nekad neesmu sajutis spēcīgāku saikni ar viņiem, kā tagad. Man prātā ir kas daudz vairāk, nekā tikai lūka.

Mūsu ģimenē ir seši bērni, kuri dažkārt savā starpā sacenšas, kurš no viņiem ir vismīļākais. Katram ir savi iemesli, kāpēc tieši viņš būtu visīpašākais. Mūsu mīlestība pret katru no mūsu bērniem ir tīra, piepildoša un pilnīga. Mēs nespētu kādu mīlēt vairāk par citu — ar katra bērna piedzimšanu ir veidojies burvīgs mūsu mīlestības pieaugums. Es vislabāk izprotu Debesu Tēva mīlestību pret sevi, kad to pielīdzinu mīlestībai, ko jūtu pret saviem bērniem.

Kad viņi katrs atkārtoti savus apgalvojumus, ka ir vismīļākais bērns, jums var rasties priekšstats, ka mūsu mājā nekad nav bijis nekārtīgu guļamistabu. Nepilnību sajūta pagaist, kad vecāku un bērnu attiecībās visa uzmanība tiek pievērsta mīlestībai.

Kādā brīdī, kad redzu, ka tuvojamies neizbēgamam ģimenes tracim, es pasaku ko tamlīdzīgu: „Labi, jūs mani esat nogurdinājuši, bet es skaļi to neteikšu — jūs zināt, kurš no jums ir mans mīļākais bērns.” Mans mērķis ir tāds: lai katrs no sešiem bērniem justos kā uzvarētājs un ka esam izvairījušies no totāla kara — vismaz līdz nākamajai reizei!

Savā evaņģēlijā Jānis sevi raksturo kā „mācekli, ko Jēzus mīlēja”, — it kā šis apzīmējums būtu kaut kādā ziņā unikāls. Man labpatīk domāt, ka Jānis tā teica, jo jutās pilnībā Jēzus mīlēts.

Jesus. Nephi gave me a similar sense when he wrote, “I glory in my Jesus.” Of course, the Saviour isn’t Nephi’s any more than He is John’s, and yet the personal nature of Nephi’s relationship with “his” Jesus led him to that tender description.

Isn’t it wonderful that there are times when we can feel so fully and personally noticed and loved? Nephi can call Him “his” Jesus, and so can we. Our Saviour’s love is the “highest, noblest, strongest kind of love,” and He provides until we are “filled.” Divine love never runs dry, and we are each a cherished favourite. God’s love is where, as circles on a Venn diagram, we all overlap. Whichever parts of us seem different, His love is where we find togetherness.

Is it any surprise that the greatest commandments are to love God and to love those around us? When I see people showing Christlike love for one another, it feels to me as if that love contains more than just their love; it is love that also has divinity in it. When we love one another in this way, as completely and fully as we can, heaven gets involved too.

So if someone we care about seems distant from a sense of divine love, we can follow this pattern—by doing things that bring us closer to God ourselves and then doing things that bring us closer to them—an unspoken beckoning to come to Christ.

I wish I could sit down with you and ask you what circumstances cause you to feel God’s love. Which verses of scripture, which particular acts of service? Where would you be? What music? In whose company? General conference is a rich place to learn about connecting with heaven’s love.

But perhaps you feel a long way from the love of God. Maybe there is a chorus of voices of discouragement and darkness that weighs into your thoughts, messages telling you that you are too wounded and confused, too weak and overlooked, too different or disoriented to warrant heavenly love in any real way. If you hear those ideas, then please hear this: those voices are just wrong. We can confidently disregard brokenness in any way disqualifying us from heavenly love—every time we sing the hymn that reminds us that our beloved and flawless Saviour chose to be “bruised, broken, [and] torn for us,” every time we take broken bread. Surely Jesus removes all shame from the broken. Through His broken-

Nefijs radīja līdzīgu priekšstatu, kad rakstīja: „Es gaviļējusavā Jēzū.” Protams, ka Glābējs nav tikai Nefija vai Jāņa Glābējs, tomēr tas, cik personīgas bija Nefija attiecības ar „savu” Jēzu, vedināja viņu pie šī sirsnīgā apzīmējuma.

Vai nav brīnīšķīgi, ka dažkārt mēs varam sajusties tik pilnīgi un personīgi pamanīti un mīlēti? Mēs Viņu varam saukt par „savu” Jēzu, tāpat kā Nefijs. Mūsu Glābēja mīlestība ir „augstākais, cēlākais, spēcīgākais mīlestības veids”, un Viņš to sniedz, līdz mēs esam „piepildīti”. Dievišķā mīlestība nekad neizsīkst, un katrs no mums ir lolots — mīļākais bērns. Dieva mīlestība ir tur, kur mēs kā apli Venna diagrammā „pārklājamies”. Lai arī kura mūsu daļa šķistu atšķirīga, Viņa mīlestībā mēs rodam piederību.

Vai tas ir kāds pārsteigums, ka visaugstākie baušļi ir mīlēt Dievu un apkārtējos? Kad es redzu, ka cilvēki savstarpēji izrāda Kristum piemītošu mīlestību, rodas sajūta, ka šī mīlestība sevī ietver ko vairāk, nekā tika viņu mīlestību — tā ir mīlestība, kurai piemīt arī dievišķais. Kad mēs šādi cits citu mīlam — cik vien dziļi un pilnīgi spējam, — arī debesis mums pievienojas.

Tādēļ, ja kāds, kas mums rūp, šķiet atsvešinājis no dievišķās mīlestības, mēs varam sekot šim paraugam — darīt to, kas mūs tuvina Dievam, un tad darīt to, kas mūs tuvina viņiem, — tādējādi kļūstot par vārdos neizteiktu aicinājumu — tuvoieties Kristum.

Es vēlos, kaut varētu apsēsties kopā ar jums un pajautāt, kādas situācijas liek jums sajust Dieva mīlestību. Kuri Svēto Rakstu panti, kāda veida kalpošana? Kāda vide? Kāda mūzika? Kuru cilvēku kompānija? Vispārējā konference piedāvā bagātīgas iespējas smelties zināšanas par to, kā izveidot saikni ar debesu mīlestību.

Bet varbūt jūs jūtaties tālu no Dieva mīlestības? Varbūt jūsu domās iespiežas mazdūšības un tumsības balsis, vēstījumi, kas stāsta, ka esat pārāk ievainots un apmulsis, pārāk vājš un neievērots, pārāk atšķirīgs vai dezorientēts, lai jebkādā reālā veidā varētu sajust debesu mīlestību. Ja jūs dzirdat šīs domas, tad, lūdzu, sadzirdiet šo: šīm balsīm nav taisnība. Mēs ar pārliecību varam ņemt vērā to, ka salauztība mūs jebkādā veidā diskvalificē no debesu mīlestības — katru reizi, kad dziedam garīgo dziesmu, kas mums atgādina, ka mūsu mīlais un nevainojamais Glābējs izvēlējās būt „ievainots, salauzts un satriekts mūsu dēļ”, katru reizi, kad ņemam lauztu maizi. Jēzus noteikti noņem „salauztajiem” visu kaunu.

ness, He became perfect, and He can make us perfect in spite of our brokenness. Broken, lonely, torn, and bruised He was—and we may feel we are—but separated from the love of God we are not. “Broken people, perfect love,” as the song goes.

You might know something secret about yourself that makes you feel unlovable. However right you might be about what you know about yourself, you are wrong to think that you have put yourself beyond the reach of God’s love. We are sometimes cruel and impatient toward ourselves in ways that we could never imagine being toward anyone else. There is much for us to do in this life, but self-loathing and shameful self-condemnation are not on that list. However misshapen we might feel we are, our arms are not shortened. No. They are always long enough to “[reach our] reaching” and embrace each one of us.

When we don’t feel the warmth of divine love, it hasn’t gone away. God’s own words are that “the mountains shall depart, and the hills be removed; but [His] kindness shall not depart from [us].” So, just to be clear, the idea that God has stopped loving should be so far down the list of possible explanations in life that we don’t get to it until after the mountains have left and the hills are gone!

I really enjoy this symbolism of mountains being evidence of the certainty of God’s love. That powerful symbolism weaves into accounts of those who go to the mountains to receive revelation and Isaiah’s description of “the mountain of the Lord’s house” being “established in the top of the mountains.” The house of the Lord is the home of our most precious covenants and a place for us all to retreat and sink deeply into the evidence of our Father’s love for us. I have also enjoyed the comfort that comes to my soul when I wrap myself more tightly in my baptismal covenant and find someone who is mourning a loss or grieving a disappointment and I try to help them hold and process their feelings. Are these ways that we can become more immersed in the precious covenantal love we have?

So if God’s love does not leave us, why don’t we always feel it? Just to manage your expectations: I don’t know. But being loved is definitely not the same as feeling loved, and I have a few thoughts that might help you as you pursue your

Tādēļ, ka Jēzus tika „salauzts”, Viņš kļuva pilnīgs, un Viņš var mūs padarīt pilnīgus, neskatoties uz to, cik „salauzti” esam. Salauzts, vientuļš, satriekts un ievainots Viņš bija — šādi varētu justies arī mēs, taču mēs neesam nošķirti no Dieva mīlestības. Kā dzied dziesmā: „Salauzti ļaudis, pilnīga mīlestība”.

Iespējams, ka jūs zināt kādu noslēpumu par sevi, kas jums liek justies nemīlamiem. Lai cik jums būtu taisnība attiecībā uz to, ko jūs zināt par sevi, jūs kļūdaties, ja domājat, ka esat nostādījuši sevi ārpus Dieva mīlestības sasniedzamības. Dažkārt mēs esam tik nežēlīgi un neiecietīgi pret sevi, ka mēs pat nevarētu iedomāties tā izturēties pret citiem. Mums šajā dzīvē jāpaveic daudz darbu, taču riebums pret sevi un kauninoša sevis nonicināšana nav šo darbu skaitā. Lai arī kādi neveiksmīgie mēs neesam, mūsu rokas nav par īsu. Nē. Tās vienmēr sniežas pietiekami tālu, lai mūs ieskaitu, „kvēli kad [Viņu piesaucam]”.

Tas, ka mēs nejūtam dievišķās mīlestības siltumu, nenozīmē, ka tā ir mūs pametusi. Dievs pats Saviem vārdiem teica, ka „kalni atkāpsies un pakalni sakustēsies, bet Viņa žēlastība no mums neatkāpsies”. Tātad, lai būtu skaidrs, domā par to, ka Dievs ir pārstājis mīlēt, vajadzētu atrasties tik tālu iespējamo dzīves izskaidrojumu sarakstā, ka mēs pie tās nonākam tikai pēc tam, kad kalni ir atkāpušies un pakalni — sakustējušies!

Man ļoti patīk šī simbolika par kalniem kā pierādījumu tam, cik droši varam paļauties uz Dieva mīlestību. Šis spēcīgais simbols vijas cauri stāstiem par tiem, kuri dodas kalnos, lai saņemtu atklāsmi, un Jesajas aprakstam, ka „Tā Kunga nama kalns ... pacelsies pāri par visiem kalniem”. Tā Kunga nams ir mūsu visdārgāko derību mājvieta un vieta, kur mēs visi varam patverties un dziļi iegrimt mūsu Tēva mīlestības apliecinājumā pret mums. Arī es esmu izbaudījis mieru, kas ieplūst manā dvēselē, kad vēl dziļāk izdzīvoju savu kristību derību un atrodu cilvēkus, kuri sēro par zaudējumu vai pārdzīvo vilšanos, un cenšos viņiem palīdzēt izjust un izprast viņu sajūtas. Vai šie ir veidi, kā mēs varam vairāk iegremdēties dārgajā derības mīlestībā jebhēsed?

Tomēr, ja Dieva mīlestība mūs nepamet, kāpēc mēs ne vienmēr to sajūtam? Lai neraisītu pārāk lielas cerības — es nezinu. Bet būt mīlētam noteikti nav tas pats, kā justies mīlētam, un man ir dažas idejas, kas jums varētu palīdzēt meklējot

answers to that question.

Perhaps you are wrestling with grief, depression, betrayal, loneliness, disappointment, or other powerful intrusion into your ability to feel God's love for you. If so, these things can dull or suspend our ability to feel as we might otherwise feel. For a season at least, perhaps you will not be able to feel His love, and knowledge will have to suffice. But I wonder if you could experiment—patiently—with different ways of expressing and receiving divine love. Can you take a step back from whatever is in front of you and maybe another step and another, until you see a wider landscape, wider and wider still if necessary, until you are literally “thinking celestial” because you are looking at the stars and remembering worlds without number and through them their Creator?

Birdsong, feeling the sun or a breeze or rain on my skin, and times when nature puts my senses in awe of God—each has had a part in providing me with heavenly connection. Perhaps the comfort of faithful friends will help. Maybe music? Or serving? Have you kept a record or journal of times when your connection with God was clearer to you? Perhaps you could invite those you trust to share their sources of divine connection with you as you search for relief and understanding.

I wonder, if Jesus were to choose a place where you and He could meet, a private place where you would be able to have a singular focus on Him, might He choose your unique place of personal suffering, the place of your deepest need, where no one else can go? Somewhere you feel so lonely that you must truly be all alone but you aren't quite, a place to which perhaps only He has travelled but actually has already prepared to meet you there when you arrive? If you are waiting for Him to come, might He already be there and within reach?

If you do feel filled with love in this season of your life, please try and hold on to it as effectively as a sieve holds water. Splash it everywhere you go. One of the miracles of the divine economy is that when we try to share Jesus's love, we find ourselves being filled up in a variation of the principle that “whosoever will lose his life for my sake shall find it.”

Being filled with God's love shields us in life's storms but also makes the happy moments happier—our joyful days, when there is sunshine in

atbildes uz šo jautājumu.

Varbūt jūs cīnāties ar sērām, depresiju, no-devību, vientulību, vilšanos vai kādu citu nomā-cošu sajūtu, kas mazina jūsu spēju sajust Dieva mīlestību pret jums. Ja tā, tad tas var notrulināt vai nomākt mūsu spēju — sajust. Uz kādu laiku, iespējams, jūs nevarēsiet sajust Viņa mīlestību un jums būs jāiztiek ar zināšanām. Bet es prātoju, vai būtu iespējams pacietīgi eksperimentēt, kā dažādos veidos paust un saņemt dievišķu mīlestību. Vai varat atkāpties soli no tā, kas jums ir deguna priekšā, tad paspert vēl vienu soli atpakaļ un vēl vienu, līdz jūsu skats paveras plašāk, plašāk un plašāk, ja nepieciešams, līdz jūs burtiski sākat „domāt celestiāli”, jo raugāties zvaigznēs un atceraties pasaules bez skaita un caur tām — to Radītāju?

Putnu dziesmas, saules stars un vēja pūsma, lietus lāses uz vaiga un mirkli, kad daba liek visām manām maņām apbrīnot Dievu, — katra no šīm lietām ir spēlējusi lomu, radot saikni ar dievišķo. Varbūt palīdzēs uzticīgu draugu mierinājums. Varbūt mūzika? Vai kalpošana? Vai jūs esat pierakstījuši brīžus, kad jūsu saikne ar Dievu bija skaidrāk sajūtama? Varbūt jūs varētu aicināt tos, kuriem uzticaties, padalīties ar jums, kā viņi sajūt saikni ar dievišķo, kamēr jūs meklējat atvieglinājumu un izpratni.

Es prātoju — ja Jēzus izvēlētos vietu, kur Viņš varētu satikties ar jums, — privātu vietu, kur jūs varētu netraucēti pievērsties Viņam, vai Viņš izvēlētos jūsu īpašo personīgo ciešanu vietu, jūsu visdziļāko vajadzību vietu, kurā neviens cits nevar nokļūt? Vietu, kur jūs jūtaties tik vientuļi, kur jums tiešām būtu jābūt vieniem, tomēr ne gluži, vietu, kurā varbūt ir pabijis tikai Viņš, taču patiesībā jau sagatavojies jūs tur sagaidīt, kad ieradīsieties? Ja jūs gaidāt Viņa ierašanos, vai varētu būt tā, ka Viņš jau ir klāt un sasniedzams?

Ja jūs šajā dzīves posmā jūtaties pilni mīlestības, lūdzu, mēģiniet turēties pie tās tikpat spēcīgi, kā siets notur ūdeni. Šlakstiet to visur, kur dodaties. Viens no dievišķās ekonomikas brīnumiem ir tāds, ka tad, kad tiecamies dalīties Jēzus mīlestībā, mēs attopamies piepildīti, saskaņā ar principu: „kas savu dzīvību zaudē manis dēļ, tas to mantos”.

Dieva mīlestības piepildīti, mēs ne tikai iegūstam aizsardzību pret dzīves vētrām, bet arī vairojam laimi prieka brīžos: mūsu priecīgās

the sky, are made even brighter by the sunshine in our souls.

Let's become "rooted and grounded" in our Jesus and in His love. Let's look for and treasure experiences of feeling His love and power in our lives. The joy of the gospel is available to all: not just the happy, not just the downcast. Joy is our purpose, not the gift of our circumstances. We have every good reason to "rejoice and be filled with love towards God and all men." Let's get full. In the name of Jesus Christ, amen.

dienas, kad debesis spīd saule, tiek padarītas vēl gaišākas, gaismai iespīdot arī mūsu dvēselē.

Būsim „iesakņot[i] un stipri stāvē[sim]” mūsu Jēzū un Viņa mīlestībā. Meklējiet un novērtējiet pieredzes, kad sajūtat Viņa mīlestību un spēku savā dzīvē. Evaņģēlija prieks ir pieejams visiem — ne tikai laimīgajiem, ne tikai nomāktajiem. Prieks ir mūsu mērķis, nevis mūsu apstākļu dāvana. Mums ir labs iemesls „priecāties un tikt piepildīti[em] ar mīlestību uz Dievu un visiem cilvēkiem”. Tapsim piepildīti! Jēzus Kristus Vārdā, āmen.